

Neděle 18. po sv. Trojici

1Sam31

8.10.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Láska Boží a účastenství Ducha svatého.

Introit:

Já, já jsem váš utěšitel.

Proč se tedy bojíš člověka, jenž umírá, lidského syna, který je jak tráva?
Brzy se spoutanému otevře žalář; nezemře v jámě, ani chléb mu nebude scházet.

Píseň: 10

Čtení: Mt12,43-45

Píseň: 316

Kázání: 1Sam31

Konečně jsme se prokousali k poslední kapitole knihy Samuelovy. Skoro celý rok nás provázel svědek Samuel, aby dosvědčil Hospodinovy činy. Sledovali jsme jak Hospodinovy činy, tak skutky a děje Izraele. Ne vždy to bylo lehké čtení. Ne vždy jsme rozuměli bojům, zabíjení, intrikám, přátelství, lásce těch, kteří sváděli boje s lidmi i Hospodinem.

Nyní jsme u konce života prvního krále Saula. Až mrazí z jeho smrti, z ticha, které zní nad Izraelem. Ticho, přestože zní výkřiky bolesti, vřava bitvy, sténání raněných, pláč pozůstalých. Ticho, které křičí do prázdnoty bez Boha.

Opět v textu nezazní ani jednou jméno Hospodinovo. Jako by se na celé dění díval a jeho srdce krvácelo pro svůj lid.

Pro ty, kteří hledají důkaz toho, že Boha není, je Boží mlčení důkazem nejen jeho nepřítomnosti, ale i důkazem, že Bůh neexistuje, když války zachvátí lidské společenství.

A tak potýkali se Filistiňští s Izraelem. Muži pak Izraelští utíkali před Filistinskými a padli, zbiti jsou na hoře Gelboe. Tak kralický překlad. I my se mnohdy potýkáme s těmi, kteří naši víru ohrožují. Raději utíkáme, abychom nemuseli o svoji svobodu a víru zápasit. Nejsme dostatečně silní, abychom světu čelili, když dotírají ti, kteří se nedovedou vypořádat s našimi postoji víry. Nejsme dostatečně silní, abychom stáli tváří v tvář realitě světa.

Ano, někdy se cítíme zbiti, protože Hospodin mlčí a my nevíme, zdali nás přijme, zdali nás slyší.

Pane, prosíme, nechť nepadáme zbiti ve chvílích, když na naše srdce a mysl útočí pochybnosti o tobě, o lidech v církvi, o tvém zasahování do našich osobních i světových dějin.

Tento boj je nerovným bojem. A tak muži Izraelští padají pobiti. Synové Saulovi Jónatan, Abinádab a Malkíša jsou mrtví. Zbyli jen dva muži. Jeden je králem a ten druhý jeho oděvec-zbrojnoš. Kam se všichni živí poděli, proč nechrání svého krále?

Vytrhni meč svůj a probodni mne jím, aby příjduce ti neobřezanci, neprobodli mne, a neučinili sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl oděvec jeho, nebo se bál velmi. Bezejmenný zbrojnoš odmítá vztáhnout ruku na pomazaného. Saul nechce přidávat nic k slavnému vítězství Pelištejců. Nechce, aby se Pelištejci chlubili jeho zabitím.

A pochytil Saul meč, nalehl na něj. Tedy vida oděvec jeho, že umřel Saul, nalehl i on na meč svůj a umřel s ním. Věrnost ve chvíli smrti. Bylo jasné, že Pelištejcům jde o Saula, a ne o bezejmenného zbrojnoše. Zbrojnoš sdílí stejný úděl se Saulem, svým králem.

Co se dělo potom je popis, který se odehrává na všech bojištích. Vítěz bere vše. Saul neujde zhanobení Pelištejci a všimněte si, že zde opět nejsou jména. Kdo usekává hlavu, kdo větší mrtvé tělo na hradby Bétšanu?

Svědék nám jen předkládá obraz toho, jak jednají nepřátelé Izraele, potažmo nepřátelé, kteří si myslí, že svým činem znemožnili Boží působení mezi námi lidmi. Oštěp a výzbroj Saulova, odznaky královské moci, stojí vedle Aštarty. Aštarty, o které si Pelištejci myslí, že to je ona, která způsobila vítězství nad Hospodinem.

Zatřese Hospodin nebem a zemí, aby tomuto rouhání zabránil? Zatřese Hospodin nebem a zemí nyní, když zuří válka na Ukrajině? Z dějin víme, že nezatřese. Jako by nás Hospodin učil, abychom hledali i v těchto válečných situacích jeho působení, které se děje skrze člověka.

A opět bezejmenní jábešští bojovníci nezapomněli. Jejich vděčnost za vysvobození z moci Amónců způsobila, že nenechají Saulovo tělo na pospas posměchu a ptákům.

Pak posbírali kosti a pochovali je v Jábeši pod tamaryškem. Jako by svědek víry tímto obrazem říkal: Možná, že se zdá, že ukrutnosti tohoto světa vítězí nad bezmocí vyznavačů Hospodina. Možná se zdá, že způsob života Pelištejců, kteří věří na sílu zbraní, má navrch. Avšak v tomto světě jsou i ti, kteří svědčí o vděčnosti, o tom, že patří člověku poslední služba.

Tento příběh svědčí i o věrnosti, spolunesení těžkého břemene, učí nás i tomu, že Bůh nemlčí, to se jen zdá. On totiž utěšuje ty, kteří přes slzy nevidí cíl.

Pane, prosíme, ať se nebojíme pěch pelištejských stvůr, které si na nás kladou nárok. Dej, ať se nenecháme ubíjet okolnostmi kolem nás, ať vyhlížíme s nadějí do pokračování příběhů nejen Božího lidu, ale i nás a sboru.

Píseň: 703

Poslání:

Proto smíme říkat s důvěrou:

‘Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?’

Požehnání:

Milost Pána Jezukrista a láska Boží a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi.

Píseň: 667